

Jednoho slunečného dne si medvídek Míša hověl na svém oblíbeném místečku u kamen a vychutnával si medovou sušenku. Sotva spolkl poslední sousto, už zase natahoval tlapičku. „Ještě jednu!“ Medvědí maminka odmítavě zakroutila hlavou: „Ne, Míšo, ale něco moc dobrého ještě bude později.“

„Chci ještě!“ trval na svém medvídek. Ale maminka už dózu se sušenkami zavřela. Uražený Míša vyskočil a naštvane pelášil ven.

Jen o vlásek nezakopl o svou kamarádku lištičku Zrzečku.
„Á!“ vykřikla Zrzečka polekaně.
„Ty máš ale naspěch, Míšo!“
„Však také mám něco moc důležitého!“ vyhrkl medvídek.
„Jú!“ Zrzečku popadla zvědavost.
„Co máš v plánu?“

Míša přemýšlel.
„Jdu do světa.“
„Ó!“ žasla lištička. „A na dlouho?“
„Myslím, že ano,“ odpověděl medvídek Míša.
„Hm,“ zamyslela se Zrzečka, „tak to radši půjdu s tebou.“

